

Sygn. akt VI Ka 619/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Marek Buczek (spr.)

Sędziowie SO Edyta Gajgał SO Waldemar Masłowski

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2013r.

sprawy **B. S. i P. S.**

oskarżonych z art. 278 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Lwówku Śląskim

z dnia 25 września 2013 r. sygn. akt VII K 485/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych B. S. i P. S. w ten sposób, że w pkt III jako podstawę wymiaru kary grzywny przyjmuje art. 33 § 2 kk,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VIKa 619/13

UZASADNIENIE

P. S. i B. S. oskarżeni byli o to, że w dniu 07 czerwca 2013 r. w K. w powiecie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z terenu posesji nr (...) zabrali w celu przywłaszczenia niezabezpieczony, zaopatrzony w oryginalny klucz samochód osobowy m – ki M. (...) nr rej. (...) wartości 3500 PLN, czym działali na szkodę D. T., tj. o czyn z art. 278 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 25.08.2013 r. Sąd Rejonowy w Lubaniu VII Wydział Zamiejscowy w Lwówku Śląskim w sprawie VIIK 485/13:

I. oskarżonych P. S. i B. S. uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 278 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył im kary po 1 roku pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący w stosunku do każdego z nich 2 lata,

III. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonym kary po 50 stawek dziennych grzywny przyjmując w stosunku do każdego z oskarżonych, że jedna stawka dzienna stanowi równowartość kwoty 10 złotych,

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar grzywny dzień zatrzymania tj. 08.06.2013 r. przyjmując, iż dzień ten odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny,

V. na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie po 70, 00 złotych i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył opłaty w kwotach po 230 złotych.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator.

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonego P. S. i B. S., w części dotyczącej orzeczenia o karze i zarzucił:

I. obrazę prawa materialnego art. 33 § 2 kk i art. 71 § 1 kk poprzez wymierzenie obu oskarżonym, uznanym winnymi popełnienia czynu z art. 278 § 1 kk obok wymierzonych im kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania kar grzywny na podstawie art. 71 § 1 kk, pomimo iż nie ulegało jakimkolwiek wątpliwości, iż sprawcy działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść taką osiągnęli, bo to wynika wprost z istoty przypisanego im czynu, realizującego dyspozycję normy określonej w art. 278 § 1 kk, co uzasadniało orzeczenie wobec obu oskarżonych grzywny na podstawie art. 33 § 2 kk,

II. wydanie zaskarżonego wyroku przez osobę nieuprawnioną do orzekania, z uwagi na służbowe przeniesienie sędziego orzekającego w sprawie z dotychczas zajmowanego stanowiska Sędziego Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim na stanowisko Sędziego Sądu Rejonowego w Lubaniu na podstawie wadliwej i bezprawnej decyzji podjętej przez nieuprawnioną osobę działającą z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości, co skutkowało brakiem podstaw do wykonywania przez tegoż sędziego władzy jurysdykcyjnej w sądzie, do którego został przeniesiony.

Stawiając te zarzuty wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez ustalenie, iż podstawą grzywien wymierzonych obu oskarżonym obok wymierzonych im kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania jest art. 33 § 2 kk,

zaś w przypadku uznania zasadności zarzutu sformułowanego w pkt II niniejszej apelacji o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie prokurator zmodyfikował wniosek pisemny apelacji popierając tylko pierwszy zarzut.

Sąd Okręgowy, zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji, że przepis art. 71 § 1 kk stanowi podstawę do wymierzenia oskarżonym kary grzywny, przy przypisaniu im popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 kk. Taka podstawa wymierzenia grzywny wynika zdaniem sądu stąd, że działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nie należy do znamion ustawowych tego przestępstwa, a ponadto opisu czynu zarzucony oskarżonym również nie zawiera takiego elementu.

Sąd I instancji przyjmując taką podstawę wymierzenia kary grzywny powołał się na wyroki: Sądu Najwyższego z 2.02.2010 r. sygn. IIIKK 431/09 i Sądu Apelacyjnego w Katowicach w sprawie IIAKa 158/12.

Powołane przez Sąd I instancji wyroki dotyczą czynów, przestępstw do których ustawowych znamion nie należy działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (między innymi art. 288 § 1 kk). W takich sytuacjach jest także możliwość wymierzenia kary grzywny na podstawie art. 33 § 2 kk /z treści którego wynika, że Sąd może wymierzyć

grzywnę także obok kary pozbawienia wolności jeżeli sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub gdy korzyść majątkową osiągnął/ ale tylko wówczas jeżeli z opisu czynu przypisanego oskarżonemu wynika, że sprawca dopuścił się tego czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub gdy korzyść taką osiągnął.

Inna natomiast jest sytuacja, gdy oskarżonemu przypisano popełnienie przestępstwa kradzieży z art. 278 § 1 kk jak w niniejszej sprawie. W takiej sytuacji działanie sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osiągnięcie takiej korzyści wynika z istoty tego czynu. Kradzież należy do grupy przestępstw przeciwko mieniu i jej popełnienie polega na zabraniu rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Sprawca zabierając rzecz chce ją przywłaszczyć, a więc postąpić z nią tak jak właściciel, a więc dąży on do uzyskania trwałego władztwa nad rzeczą. Zabór rzeczy to bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającą i objęcie jej we własne władanie. Zabrane rzeczy mają wartość ekonomiczną, której wysokość decyduje o tym, czy dany czyn jest przestępstwem czy tylko wykroczeniem. W tej sytuacji przywłaszczenie rzeczy przez sprawcę powoduje iż on (ewentualnie inna osoba) osiąga korzyść majątkową. Z kolei korzyść majątkowa to zwiększenie aktywów lub pasywów majątkowych czyli przysporzenie sobie lub innej osobie (art. 115 § 4 kw) majątku.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało zaskarżony wyrok zmienić przyjmując jako podstawę wymiaru kary grzywny art. 33 § 2 kk.

Uznając za słuszny w pozostałym zakresie wyrok, Sąd Okręgowy utrzymał go w mocy.

Mając na uwadze względy słuszności Sąd zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych (art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk).

AP